

Turczi István

Tartozás

1920–2020

*Először fény volt, azután rettegés.
„Lássa az Úr, kik vagyunk, ha ránk talál.”
Ünneplőbe öltözve mondogatták egyre,
ahol napsütés van, nem lehet halál.*

*Zsolozsma szólt a nyári csöndön át,
felszállt a jeltelen sírok pora.
Eleven botként hazát cserélni indult
a kérdezetlenek felhőtáborá.*

*Nem maradt senki, hogy virrasszon.
És nem írta senki a hallgatást.
Megfeszültek a legelőbb kereszten.
Sebüket takarta csak az égbolt-palást.*

*Hazát cserélni indult csonkán, zenétlen,
néma földeken országnyi árny-alak;
kövek időtlen közönyében tovább,
mint akik tudják, merre tartanak.*

*Szítál a múlt. Hány időszilánk emléke
vibrál, mielőtt egyszer majd kihuny, elég?!
Nem mond vádat, nem mond panaszt,
hideg kőszemmel néz vissza ránk az ég.*

*Holt napok porából, lám, mégis itt vagyunk.
Az árát nem kérjük, régi jó szokás.
Feszülni újra a legelőbb kereszten,
legfőbb tartozásunk az idetartozás.*